

[Justitsministeren.]

for de ikke-anstaltsanbragte kriminelle, herunder prøvelsladte.

Om tilsynsvilkårets betydning for tilsynsmyndigheden har udvalget i sin 2. betænkning fra 1969 bl. a. udtalt, at tilsynsvilkåret må antages i alle tilfælde at indebære en pligt for tilsynsmyndigheden til at give det før omtalte tilbud om støtte, til at søge tilbuddet accepteret og til — i bekræftende fald — at sagsøge støtten gennemført.

Udvalget har samtidig i betænkningen fundet grund til at fremhæve, at et tilsyns kontrollerende funktion, er af særdeles problematisk karakter. Det er urealistisk at gøre sig forestillinger i retning af, at tilsynsmyndigheden gennem kontrollerende funktioner i nogen nævneværdig grad er egnet til at forebygge tilbagefald til kriminalitet. Værdien af et rent tilsynsvilkår må ganske overvejende bero på, hvilken støtte tilsynet på et — i forhold til den pågældende — frivilligt grundlag kan komme til at yde.

Kriminalforsorgens igangværende bestræbelser sigter da heller ikke mod at effektivisere den kontrollerende funktion af tilsynet, men mod en effektivisering af tilsynet som socialt støtteapparat med det formål at fremme resocialiseringen gennem en positiv forsorgsmæssig indsats. Skal disse bestræbelser lykkes, er det en afgørende forudsætning, at lovovertræderen kan samarbejde med tilsynsmyndigheden i tillid til, at denne ikke uden hans samtykke udbreder oplysninger om hans kriminelle fortid.

Foranstaltninger til imødegåelse af risikoen for tragiske ulykker som den, der danner grundlag for det rejste spørgsmål, vil således ikke kunne træffes ved en udbygning af tilsynet med betinget dømt eller prøvelsladte, men må iværksættes på anden måde. Disse problemer er da også optaget til overvejelse i forsvarsministeriet.

Af *Gunhild Due* til forsvarsministeren (10. juli 1970):

„Hvor mange ulykker eller drab skal der ske, førend ministeren vil tage skridt til at ændre hjemmeværnsloven med hensyn til udlevering af våben og ammunition?“

Begrundelse.

Der henvises til skudepisoden og drabet i Kolding den 8. juli 1970 begået af et nerve-svækket og beruset hjemmeværnsmedlem.

Forsvarsminister *Ninn-Hansens* svar (15. juli 1970):

På grundlag af oplysningerne fra den foreløbige rapport om det drab, der fandt sted i Kolding den 8. juli d.å., og til hvilket fru *Gunhild Due* henviser i sin begrundelse for spørgsmålet, er det min opfattelse, at den pågældende hjemmeværnsmand ikke burde have været optaget i hjemmeværnet og betroet våben og ammunition.

Med henblik på at forhindre ulykker forårsaget af personer, der er psykisk uegnet til som medlemmer af hjemmeværnet at have våben udleveret, skærpede jeg i juni 1969 hjemmeværnets sikkerhedsbestemmelser, blandt andet ved at anmode om, at hjemmeværnspersonen er opmærksom på eventuel psykisk ustabilitet hos medlemmerne.

Samtidig blev hjemmeværnets distriktsudvalg anmodet om ved behandling af ansøgninger om optagelse i hjemmeværnet også at have opmærksomheden henledt på ansøgerens psykiske stabilitet.

Jeg har i anledning af ulykken på ny rettet henvendelse til hjemmeværnsledelsen og i en skrivelse indskærpet sikkerhedsbestemmelserne, ligesom jeg vil undersøge de mulige former for periodisk vejledning af distriktsudvalgene om udvælsen af disses virksomhed. Endvidere har jeg anmodet justitsministeren om, at det må blive taget under overvejelse at etablere en bedre kommunikation mellem politiet